

toàn không biết.

— Vậy hả ? Để tôi kêu người ấy vào trong này
đổi chất với anh nhé ?

Văn Bình lạnh ngắt châu thân. Chàng đã khai
thật với Bô-rét : C.I.A. không cho chàng biết mấy
may về nhân viên của phe Penkôpky sắp tiếp xúc
đêm nay với chàng tại khách sạn.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong óc chàng
như lần chớp trong đêm ba mươi tháng chạp. Trời
oi, chàng nhớ ra rồi ..

Bô-rét khoát tay ra hiệu cho một gã vệ sĩ đứng
ở cửa ra vào. Cánh cửa mở ra.

Một người bị xô ngã vào trong phòng.

Đó là một cô gái khá đẹp.

Nàng là Nina, cô bồi phòng tràn trẻ nhựa sống
và tình yêu của đại lý quán quốc doanh Metropole.
Nàng hẹn đêm nay sẽ đến phòng chàng.

IV

Đêm cuối ở Mạc tư khoa

VĂN BÌNH đau nhói ở đan điền như vừa bị
một tay cao thủ đánh vào huyết đạo. Chàng đau
nhói không phải vì nhìn thấy cô gái khả ái hồi nãy
đã trở thành tội phạm của KGB, thân thể trần truồng,
hai bàn tay xinh xắn bị còng treo năm tênh hênh
trên mặt đất. Làn da trắng muốt của nàng in hằn
những vạch dài ngoằn ngoèo như một đàn rắn đỏ,
chứng tích của trận đòn tra tấn bằng roi gân bò.

Văn Bình đã biết rõ tác dụng của roi gân bò
KGB. Loại roi này được ngâm nhiều giờ trong nước
muối pha dấm thanh để giữ được tính chất vừa
mềm vừa cứng. Chỉ vung roi lên là nghe tiếng vun
vút ghê rợn, kẻ yếu bóng vía đã rụng rời tay chân,
da thịt nổi gai ốc, chứ đừng nói là bị đánh nữa.
Mỗi lần roi quất lên thân thể là một vết đỏ sưng vù,
màu đỏ biến thành màu tím bồ quân rồi màu đen,

nạn nhân đau đớn từ xương tủy ra đến bì phu. hàng tháng cũng chưa bình phục. Nhân viên KGB phụ trách việc xử dụng roi gân bò lại được huấn luyện thành thạo, họ không giáng xuống tận lực mà chỉ từ tốn quất vào những bộ phận yếu kém trên cơ thể, nơi có nhiều đầu dây thần kinh nhất.

Sở dĩ Văn Bình đau nhói ở đan điền là vì hình ảnh cô gái diễm lệ lả lờ vừa nhắc chàng nhớ lại dĩ vãng. Phòng chàng tại khách sạn Metropole mang số 413, con số mà bất cứ điệp viên tây phương nào hoạt động bí mật ở Mạc từ khoa trong thời chiến hậu đều ghi khắc trong tâm khảm,

Vi 413 là số phòng của thiếu tá Kirilốp, sĩ quan KGB.

Năm 1940, Nóra, nữ vũ viên sô viết, liếc mắt đưa tình với một tùy viên sứ quán Anh quốc, nhân viên MI-6, tên là Murray, ngụ tại khách sạn Metropole. Nàng chinh phục Murray dễ dàng nhờ nàng có tấm thân khá đẹp. Nàng không phải là nhân viên mật vụ, song mật vụ đã bắt nàng phải chài Murray cho họ. Và kết cuộc là Murray vô tình trở nên một nguồn tin quý giá của mật vụ sô viết...

Văn Bình nhớ lại lúc cô gái bồi phòng này nở run rẩy trong vòng tay của chàng trong căn phòng mang số định mạng 413. Nina có phải là tổ viên gián điệp của phe Penkópky không? Hay nàng là nhân viên KGB đóng trò khổ nhục kế?

Đầu óc chàng rối beng. Chàng bỗng cảm thấy thương mến nàng vô hạn.

Bờrét di mũi giày vào bộ ngực căng cứng của Nina, giọng đều đặn:

— Ngon như thế này mà chết thật ồng!

Nina nằm thềm thiếp, hai mắt nhắm nghiền. Có lẽ nàng bị đánh đau quá nên ngất đi. Bộ ngực tròn trịa của nàng lên xuống phập phồng như mồi mọc Văn Bình. Một vết roi nằm chặn lên nửa vú bên trái, máu đỏ đang chảy rỉ rỉ. Niêm bất nhân dằng cao trong lòng Văn Bình, con người từng nòi tiếng có trái tim bằng đá.

Chàng vội hỏi Bờrét:

— Anh định giết nàng?

Bờrét cắn điều xi-gà còn nguyên chưa đốt:

— Dĩ nhiên. Theo luật pháp sô viết, bọn gián điệp đều bị hành quyết bất luận là tội nặng hay nhẹ. Đồng lõa của chúng cũng bị hành quyết.

Giọng Văn Bình run run:

— Nghĩa là..

— Nghĩa là anh cũng sẽ bị hành quyết. Vì anh là đồng lõa của con bé Nina.

— Nàng khai ra tôi?

— Thành thật là chưa. Nhưng lát nữa, khi tỉnh dậy nàng sẽ khai. Phiên tòa sẽ nhóm xử trong tuần tới. Anh như toán quân bị vây hãm bốn bề, tiền cũng chết mà thối cũng chết. Tuy nhiên, tôi

sẵn sàng xóa hết tội lỗi cho anh, miễn hồ...

— Tôi đã nhắc đi nhắc lại mấy lần rồi. Tôi sẵn sàng hợp tác với các anh. Còn về số phận Nina...

— Nina không dính dáng đến vụ này. Nàng là công dân xô viết. Tòa án xô viết không thể gượng nhẹ với nàng. Nàng phải bị xét xử. Nàng sẽ bị lôi ra pháp trường đền tội để làm gương cho kẻ khác. Cái chết của nàng sẽ làm dư đảng Penkópky thụt vôi.

— Tội nghiệp cho nàng quá !

— Kề ra tôi cũng tội nghiệp cho nàng. Song luật pháp là luật pháp, tôi không thể vị tình riêng mà...

— Tôi van anh, tôi lạy anh... anh hãy tỏ lòng khoan hồng mà tha cho nàng.

— Không được đâu. Tôi chưa phải là thủ lĩnh an ninh cao cấp ở Mạc tư khoa. Trên tôi còn có nhiều người quan trọng hơn nữa.

— Anh sẽ trình bày lý do trả tự do cho thượng cấp hiểu.

— Ô, anh đã sống trong nghề tình báo chắc không lạ gì vấn đề đổi chác. Tôi chỉ có thể yêu cầu thượng cấp tha mạng sống cho Nina nếu anh nhận hết các điều kiện của tôi...

— Trời ơi !

— Anh đừng lo. Điều kiện của tôi không đến nỗi hóc búa lắm đâu. Trước anh, nhiều nhân viên

gián điệp tây phương cũng đã nhận. Chúng tôi đối xử với nhân viên ngoại quốc rất hậu. Thế nào anh bằng lòng hay từ chối ?

Văn Bình nín lặng. Bờrét nói tiếp :

— Tục ngữ Nga có câu «im lặng là bằng lòng». Và lại, bất cứ ai ở vào địa vị anh trong lúc này cũng bằng lòng. Công việc xong, anh sẽ được tự do về Mỹ, ngoài ra, anh còn được thưởng một số tiền lớn.

— Còn bản khế ước với bộ Ngoại thương ?

— Sáng mai, anh ký cũng chưa muộn. Bản khế ước này sẽ giúp anh đi về nhiều lần không sợ bị nghi ngờ. Nếu tôi tính không lầm thì sau khi khấu trừ các phí tổn quảng cáo trên báo chí, truyền thanh và truyền hình, công ty Maxman còn lời chừng 50.000 đô-la.

— Anh tính rất đúng.

— Trong số 50.000 đô-la, công ty sẽ chia cho anh 20%, nghĩa là 10.000. Chúng tôi quyết định thưởng anh 50.000 riêng nữa ; vị chi chuyển này anh hết được cả thảy 60.000 đô-la. Với món tiền này anh có thể tậu được một biệt thự lớn. Trong tương lai, anh còn được lãnh nhiều món tiền khác nữa. Thành thật mà nói, tôi có đủ áp lực bắt anh phải làm theo ý muốn ; riêng một vụ án ái với Velana ngay tại văn phòng Sở Phát triển Ngoại thương đã đủ, phương chi còn có lời khai của

Nina trong điệp vụ Bóng Ma do C.I.A bố trí với dư đảng Penkópy nữa.. Vậy mà tôi vẫn nghĩ đến thưởng tiền, thưởng thật nhiều tiền Sự biệt đãi này cần được anh ghi nhớ. Thử hỏi có bao giờ C.I.A. thưởng cho anh 60.000 đô-la cho một công tác không ?

— Thưa anh không. Không bao giờ.

— Dĩ nhiên, Hạng nhân viên giao liên như anh chỉ được trả lương tháng 1.000 đô-la là nhiều nhất. Nhân viên tân nhập lãnh chừng 3 đến 500 đô-la. Còn ăn lương từng vụ thì chuyển đi sang Mạc tư này anh chỉ có thể lãnh từ 2.000 đến 3.000 đô-la. Bị bắt, hoặc bị đưa ra tòa, hoặc bị chết, anh phải rảng chịu, vì số tiền 3.000 đô-la thấu gồm cả phụ cấp nguy hiểm và bồi thường sinh mạng. Cuộc sống con người đã bị C.I.A. đánh giá tối đa là 3.000 đô-la... Theo anh nhận xét, cơ quan nào hậu hĩ đối với nhân viên, KGB hay C.I.A. ?

Văn Bình lại nín lặng. Borét đã nói đúng phần nào. Độc giả của các bộ truyện gián điệp nổi tiếng thường nghĩ rằng nhân viên do thám tây-phương lãnh lương lớn hơn lương tổng thống Mỹ, nhưng sự thật lại khác hoàn toàn. Họ cũng ăn lương, lương tháng hoặc lương khoán, như mọi viên chức chính quyền khác. Lương họ dĩ nhiên nhiều hơn lương của giới «sớm vào đi tối về» lại được kèm thêm một số phụ cấp đặc biệt, nhưng chỉ

nhiều gấp đôi, gấp ba là cùng. Mang số lương gấp đôi, gấp ba ấy so sánh với tính mạng con người ai cũng thấy là quá rẻ.

Hàng ngàn, hàng vạn nhân viên điệp báo trên thế giới đã chấp nhận số tiền quá rẻ ấy, trong số có Văn Bình. Nếu chàng tiêu xài phung phí, ăn chơi để vương, đó không phải là do tiền lương mà ra. Mà là những món tiền «trời ơi đất hỡi» do các sở điệp báo bạn trả công.

So sánh tiền lương giữa nhân viên điệp báo tây-phương và cộng sản thì nhân viên cộng sản lãnh nhiều hơn. Song đó chỉ là đặc quyền của một thiểu số. Các cơ quan điệp báo cộng sản như KGB, Smerch, và Tình báo Sở thưởng ăn quyết tiền thưởng đã hứa.

Borét tiến đến trước mặt Văn Bình, và thân mật vỗ vai chàng :

— 60.000 đô la ! Anh làm việc cả đời như tôi mọi ở Hạ uy Di cũng không dành dụm được số tiền khổng lồ ấy. À, anh đến An-ba-ni để làm gì nhỉ ?

— Cũng như ở Mạc tư khoa. Tôi đến thủ đô An-ba-ni để thương lượng về việc tổ chức một cuộc triển lãm lưu động trên khắp nước Mỹ. Công ty Maxman đòi 300.000 đô-la. Sứ quán An-ba-ni tại Hoa thịnh Đồn chề dặt, họ lại không có quyền định đoạt nên tôi phải đích thân đi Tirana.

— Nghĩa là anh sẽ lưu lại Tirana nhiều ngày ?

— Vâng. Chính phủ Anbani rất dễ dãi đối với du khách Mỹ. Họ có cảm tình sẵn với công ty quảng cáo Maxman nên còn dễ dãi với tôi hơn nữa.

— Ngược lại chính phủ Anbani lại coi người Nga như những kẻ phong cùi. Vì, như anh đã biết, họ là đồng minh chặt chẽ của Trung quốc. Tuy mỗi bang giao với Liên Xô chưa bị gián đoạn trên nguyên tắc nhưng sự gián đoạn đã xảy ra trên thực tế. Họ không ưa gì Mỹ, song họ cần hòa dịu để đáp ứng lại chính sách mới của Mỹ đối với Trung quốc. Từ nhiều năm nay các nhân viên tình báo số viết không thể hoạt động công khai được nữa.

— Tôi hiểu rồi. Anh muốn nhờ tôi đến Tirana để làm công việc giao liên.

— Chúng tôi không cần anh làm giao liên. Vì hệ thống bí mật của chúng tôi vẫn tiếp tục hoạt động hữu hiệu. Tôi muốn giao cho anh một công việc khác hơn.

— Nguy hiểm ?

— Dĩ nhiên. Hoạt động trên đất lạ không có công việc nào là không nguy hiểm. Anh là công dân Mỹ, hoạt động ở Pháp-Anh là những quốc gia đồng minh mà còn nguy hiểm, huống hồ hoạt động ở Anbani, một quốc gia thù nghịch.

— Tôi đến Tirana hoàn toàn với mục đích thương mại, C.I.A không yêu cầu tôi liên lạc tình báo ở đó.

— Ấy, tôi chỉ đưa ra một thí dụ. Mật vụ Anbani sẽ không tiếp đón anh một cách đồng hậu nếu họ khám phá ra anh là nhân viên chìm của C.I.A. Nhân tiện, tôi cần báo anh biết là mật vụ Anbani rất tàn nhẫn, còn tàn nhẫn gấp chục lần KGB. Họ không công tay anh, áp giải ra phi trường, tổng xuất anh lên chuyến máy bay sớm nhất đầu. Họ sẽ giam giữ anh hàng tuần, hàng tháng dưới hầm để tra tấn. Họ bắt anh khai sự thật, song khi anh khai sự thật họ lại cho là anh láo, và cuối cùng là họ mang anh ra pháp trường để lăng trì. Mật vụ Anbani học được nhiều phương pháp tra tấn của Tình báo Sở Trung quốc, nên rất thạo về môn lăng trì. Anh có biết lăng trì là gì không ?

Hừ, người Mỹ các anh là một dân tộc văn minh chắc không biết đầu. Để tôi giảng anh nghe. Lăng trì, nghĩa là tòng sẻo, hình phạt kinh khủng nhất của nước Tàu cổ xưa. Nạn nhân bị cắt từng miếng thịt cho đến chết. Trong khám đường của mật vụ Anbani có một khu riêng về lăng trì, dưới sự chỉ dẫn của một cố vấn Trung quốc.

Nạn nhân bị nhốt trong một cái lồng thép mắt cáo như cái áo giáp, lồng thép được xiết lại thật chặt, làm cho da thịt nạn nhân lồi lên từng cục. Người ta lấy lưỡi dao bén cắt những cục thịt này ra khỏi thân thể, mỗi ngày một cục. Mật vụ Anbani tổ chức những cuộc lăng trì đúng theo truyền thống